

[Robert Pedersen]

Derfor lyder det for mig en lille bitte smule hult, når han over for et parti, der har været her så mange år, ensidigt peger på dets manglende troværdighed i politisk henseende.

Hr. Erhard Jakobsen har naturligvis ret i, at der er ingen, der sulter i Danmark, og det var da ret gribende, at vi søgte tilbage til dengang, da nogle unge stud. polit. er kunne få deres eksamen uden hjælp. Vi sultede ikke. Det gør man heller ikke i dag. Men jeg må indrømme, at hr. Erhard Jakobsen skuffede mig såre meget. Vi har aldrig haft et firkantet syn på, hvordan man kunne løse alle problemer. Det, der har været grundneren i vores politiske opfattelse, har været – med Aakjærs ord – at være de fattiges værner, og her synes jeg, at jeg tabte lidt af den politiske tillid til mennesket, personen, den tidligere socialdemokrat hr. Erhard Jakobsen. For hvad er sandheden om det, der er sket i de sidste 15 måneder? Det er jo det, at de mennesker, der har det dårligst i samfundet, de, der mest trænger til fællesskabets hjælp, de, der mest har brug for en hånds-rækning, de, der mest har brug for et udsagn om, at de betyder noget i dette fællesskab, er dem, der har betalt regningen.

Jeg husker den tidligere partifælle hr. Erhard Jakobsen, der jo bruger de store arbejdsvælgelser, sige: vi kan lade skatten ryge en procent eller to op. Sandheden er jo, at vi, der har en levestandard på folketingsmedlemmers niveau, har haft en stigende levestandard, hvorimod mange af de vælgere, hvis tarv vi skal varetage og tjene, er dem, der har betalt regningen.

Den tredje ting, der chokerede mig i hr. Erhard Jakobsens indlæg, var venligheden over for den danske fagbevægelse. Det var nogle roser, som ved overrækkelsen fra hr. Erhard Jakobsen havde meget, meget spidse torne. For hvad er sandheden om den kolosale industrielle disciplin, som den danske fagbevægelse har? At denne regerings første handling var at gribe ind i eksisterende aftaler, tage dyrtidsportionen, diktere, hvad man måtte kræve i løn fremover, og man gjorde det vel at mærke uden at drøfte det med hr. Knud Christensen og med fru Kirsten Stallknecht. Dermed rakte man fingeren til den sidste konservative ideolog i dette land, Poul Sørensen, der sagde: skal man knække den danske arbejderbevægelse, så lad os begynde

med fagbevægelsen. Det er dér, pengene er. Det er dér, stemmerne er. Har vi knættet den, har vi knækket arbejderbevægelsen.

Det virker på mig som en politisk sundhed, en politisk styrke i dette land, at fagbevægelsen trods den dukkert, den har fået, alligevel sørger for en god disciplin på det danske arbejdsmarked. Og for at føje spot til skade kunne man læse en måneds tid eller to efter, at denne regering havde givet hr. Preben Møller Hansen 12 pct.s lønforhøjelse, tre gange så meget, som vi andre havde fået, og oven i købet kunne han i B.T. forklare, at det havde han fået ved at ligge på en sofa og sove.

Der hørte umådelig meget ryggrad til at gå rundt på danske arbejdspladser og forklare, at denne regering havde vilje til at lade byrderne blive båret af de svageste skuldre. Arbejderbevægelsen viste disciplin, og jeg kan kun forstå det som en bandbulle eller som en spand olie, man smed på danske arbejdspladser, ved at give forhøjelser til den type fagforeningsledere, der absolut ikke respekterer ordene industriel disciplin.

Der er flere fra regeringspartierne og støttopartierne, som har efterlyst, skal vi sige be-sindige socialdemokraters syn på den nuværende situation. Vi kan kun istemme de argumenter, vi har hørt, om, at det for den historiske tradition, for de fremtidige arbejdsmuligheder, af hensyn til vælgerne havde været det bedste for landet at undgå et valg.

Der kunne nævnes andre argumenter, men det, der har bøjet den socialdemokratiske gruppe fra først til sidst, er en fornemmelse af manglende respekt for det, vi er valgt på. Vi har faktisk siddet mandstærkt dernede og følt, at aldrig nogen sinde er en gruppe af den størrelsesorden politisk blevet sjoflet, som socialdemokraterne er blevet. Det er en arrogance, en ligegyldighed over for vores synspunkter, som har givet sig masser af udslag. Man tillod sig fra statsministerens side at ignorere oppositionens leder i den sidste udenrigspolitiske debat. Man affejede de forhandlinger, vore fæller førte i statsministeriet. Der var ikke noget at forhandle om.

Jeg må sige til mine vælgere, at hvis hr. Poul Schlüter bliver statsminister i dette land igen, så må jeg indrømme, at det er tvivlsomt, hvor megen glæde de vil have af at have en socialdemokrat herinde, for jeg tror ikke, en eventuel kommende borgerlig rege-